Уважаеми читатели,

Издаването на седмия брой на училищния алманах съвпада със 175- годишнината от създаването на първото училище в Твърдица, чийто достоен наследник днес е СОУ"Неофит Рилски".

Много и най-разнообразни са мероприятията, съпътстващи този голям юбилей. Неизменна част от празника си остава училищният алманах, който се наложи като една добра традиция в нашето училище. Всяка година в навечерието на празника всички с трепет очакват излизането на поредния брой. Вече не се налага неговото предварително оповестяване, учениците знаят, че наградата за техния упорит труд през годината, ще бъде да попаднат творенията им на страниците на годишния алманах. Това мотивира, стимулира и амбицира талантливите деца, помага им да разгърнат своите творчески способности и най-важното - да повярват в себе си.

Началото бе поставено през 2005 г. с брой 1, в който бяха поместени текстове на ученици от СОУ"Неофит Рилски", отличени в национални и международни литературни конкурси, олимпиади и състезания. През годините изданието променяше облика си - добавяни бяха нови рубрики с най- добрите рисунки от часовете по изобразително изкуство и преводи от френски, направени от учениците от паралелката хуманитарен профил.

На страниците на училищния алманах през годините са поместени около 300 съчинения, есета, стихотворения, басни, гатанки и други видове текстове на над 120 автори, споделили чувствата, мечтите и преживяванията си с читателите, 19 рисунки и 2 превода от френски. Днес ние чувстваме гордост и удовлетворение, защото някои от нашите ученици, чиито творби бяха публикувани в първия алманах, вече са журналисти и сътрудници на едни от най-четените вестници. Ние вярваме, че по някакъв начин сме допринесли за това те да открият пътя към успеха и се надяваме, че и за в бъдеще СОУ "Н. Рилски" ще даде още нови имена на българската журналистика и литература.

Настоящото издание отново представя актуалното ученическо творчество. Но този брой на алманаха ще остане в историята на училището като по-специален, защото се посвещава на 175- годишнината от създаването на училище в Твърдица.

С цялата си обич и уважение желая на всички , чиято съдба по някакъв начин е свързана със СОУ "Н.Рилски", много здраве и благополучие.

На младите творци пожелавам нови успехи на избраното от тях поприще.

Нека се множат годините на училището и успехите на нашите ученици.

Честит празник!

Авторите на Алманаха -
духовните пратеници на своето време.

Радосвета Иванова Георгиева,
родена на 27.04.1997г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

УЧИЛИЩЕТО НА МОИТЕ РОДИТЕЛИ

Училището, в което уча днес, е моята гордост, защото това е училището и на моите родители.

То носи името на видния възрожденец Неофит Рилски.

През тази година честваме 175 години от основаването му. Близо два века то съществува и в него са се обучавали нашите родители и прародители. Просъществувало е в много трудни времена, дори в годините на робството и от него са излезли много будни и талантливи хора. И днес тук се учат бъдещите учители, лекари, икономисти.

Дълъг и труден е пътят на моето училище през годините. От една малка сграда то прераства в гимназия, където понастоящем се учат над 600 ученици. Нашето училище се намира над града, представлява внушителна бяла сграда, в която има много кабинети, просторни коридори, осветени със зеленина. От прозорците на училищната сграда може да се наблюдава красивата гледка към Стара планина, а на юг се разкрива китното ни градче.

Радвам се, че всеки ден в училище се срещам с моите приятели. Тук разбираме какво е приятелство, любов, но за съжаление се срещаме и с не толкова красиви чувства като завист, злоба, некоректност.

Нашите учители са нашата подкрепа, опитват се не само да ни дадат знания по всяка наука, но и да ни подготвят за живота, който ни очаква.

Гордея се, че моите родители са учили тук. Много от техните учители са и мои учители днес. Така училище „Неофит Рилски" се превръща в училище на поколения хора, научили най-важните истини за живота и света тук, в бялата сграда.

Радостина Стоянова Георгиева,
родена на 01.05.1987 година в град Сливен. През 2006 година завършва СОУ"Неофит Рилски" с Национална диплома за отличен успех и отлично представяне в Международния литературен конкурс, посветен на приемането на България в Европейския съюз.
През 2010 година завършва СУ"Климент Охридски" град София, специалност Българска филология. В момента учи магистратура „Преводач - редактор"

СВОБОДА

Как искам да докосна светлината
и като птица над света да полетя,
като Спасителя да ходя по водата
и като него да лекувам завистта.

Мечтая да позная свободата,
да бъда вечно истинска жена,
която ражда и дарява добротата,
извираща от нейната душа.

Но този свят е пълен със измама,
обричаща човека в самота
и той надвесен е над тъмна яма,
незнаейки какво е свобода.

А колко трудно е да си спасиш душата
от мисли зли, от вечната лъжа,
съпътстващи човека по Земята -
безумен грешник, търсещ любовта!

По-лесно е да вярвам, че Съдбата
е отредила да живеем все така -
слепци с очи, приемащи лъжата
и влачещи се вечно във калта.

Напразно молих се и търсих свободата,
крещях безсилна в глухата тълпа,
бленувах да почувствам добротата,
но срещнах само болка и тъга.

Защо животът пълен е с отрова,
чийто лек намираме в смъртта,
защо не мога да съм винаги готова
да взема болката от твоята душа?

СОУ „НЕОФИТ РИЛСКИ" И УЧИЛИЩЕТО НА ЖИВОТА

Училището е храм на знанието, който приютява човек още от детска възраст и го повежда по пътя на живота.

Аз също прекарах тук най-хубавите години от своето детство и юношество; сред съучениците и учителите намерих много приятели, хора, които неотлъчно ме подкрепяха по пътя на моето интелектуално израстване и продължават да го правят и до днес.

Училището остави в мен много безценни спомени за годините, които никога няма да се върнат, но на човек винаги му става някак мило и приятно, когато се връща назад към класната стая... Тук преживях безброй приятни моменти и изпитах красиви емоции, но също така разбрах значението на думи като завист, злоба и лицемерие. Тук получих най-важните уроци в живота, които не бяха написани в книгите и учебниците, а трябваше да открия и преживея със собствения си опит... Учителите бяха хората, които заедно с родителите ми неотлъчно се бориха, за да възпитат у мен буден, отговорен и целеустремен млад човек, който е готов да покори света с усмивка, знания и упоритост. Благодарение на отличните, взискателни и всеотдайни преподаватели от СОУ „Неофит Рилски" направих своите първи успешни стъпки в писането и постигнах успехи – ежегодно печелех литературни конкурси и получавах престижни награди. Дейното участие в културния живот на училището ми помогна още тук да осъзная каква професионална реализация бих искала за себе си и какъв е начинът да постигна целите си...

И днес, в Университета, когато ме попитат от къде съм и какво съм завършила, с гордост заявявам, че пътят ми започва от училище със 175-годишна история и традиции в образованието, училище, което по нищо не отстъпва на елитните гимназии в големите градове и дори в много отношения ги превъзхожда с качеството на образованието и успехите на възпитаниците си!

РАДОСТ И РАДОСТТА ДА СЕ ОБРАЗОВАШ...

На 15 септември 1994 г. започна нов етап от живота на едно малко момиченце, което мразеше да ходи на детска градина и си нямаше много приятелчета. С чисто бяла ризка, модерно розово костюмче, лачени обувки и огромна лилава раница на гърба, пълна с безброй очаквания и надежди, малката Радост за първи път прекоси училищния двор като горда ученичка в 1 клас. До този момент тя познаваше училището като мястото, където отиваше мама всяка сутрин, след като изпратеше Радост и малкия й брат на детска градина.

Радост и преди беше ходила в училището, за да кара час и двете с мама заедно да учат на математика каките и батковците. Е, мама ги учеше, а малката калпазанка се криеше зад пердето, защото се срамуваше от големите. И въпреки че познаваше това място, днес то беше различно, някак особено, празнично, навсякъде имаше украса, подготвили бяха празнична програма - песни, танци и водещи, на които тя се възхищаваше, защото четяха така изразително репликите си, точно като по телевизията. Освен това деца, учители, родители и близки, всички, се бяха облекли с най-новите си дрехи, носеха цветя, правеха си снимки и се суетяха...

Би първият звънец и всички тържествено се упътиха към класните стаи. Дойде моментът, когато учениците от 1в клас трябваше официално да се запознаят с г-жа Надежда Тодорова... Всички бяха изпълнени със смесени чувства. Някои се радваха, че започва този нов етап от живота им, който бяха очаквали дълго и с нетърпение, а други пък плачеха, че майките им са ги оставили сами сред толкова непознати хора и дори милите думи и благият тон на учителката не можеха да ги успокоят...

Банално или не, така започва историята на едно малко момиче, което влезе плахо в училищния двор, изпълнено с безброй наивни детски мечти, най-голямата от които беше да стане като мама учителка. След дванадесет весели години в класната стая това същото момиче мина за

последен път като възпитаник на училището пак през същия параден вход с гордо вдигната глава, с отлична диплома в ръка и хиляди усмихнати спомени за годините, прекарани в класната стая. Освен всичко тя остана в историята на училището с множество награди за литературни постижения, получи Национална диплома за завършено средно образование лично от Министъра на образованието, младежта и науката доц. д-р Даниел Вълчев и единствена от своя випуск продължи образованието си в Алма Матер.

Но след дванадесет години мечтата й се бе изменила. Радост искаше да учи Журналистика в Софийския университет и да стане едно от лицата на новините по водеща българска медия... Минаха приемните изпити и Радост бе приета на I-во класиране Българска филология в Софийски университет. Тази специалност и в същото учебно заведение бе завършила нейната любима баба, която дълги години преподаваше български език и литература в СОУ „Неофит Рилски". Радост осъзна, че Филологията дава много повече възможности за реализация , една от които беше сбъдването на детската й мечта - учителска правоспособност. Това бе и шансът да продължи духовното дело на баба си, да я накара да се гордее с нея, наблюдавайки успехите й от небето. Така Радост стана част от историята на училището и продължи традицията на рода си, труди се неуморно над учебниците и получи учителска правоспособност. Тя завърши с отличие 4-годишното си обучение в Университета. В момента Радост е студент в магистърска програма „Преводач-редактор" отново в Софийски университет, спечели място в Неапол по програма за студентска мобилност „ЕРАЗЪМ" и се подготвя за СТАРТА на своята професионална реализация, защото „трябва да се учим не за училището, а за живота" латинска поговорка...

ЗАЩО ИЗБРАХ МАГИСТЪРСКА ПРОГРАМА „ПРЕВОДАЧ-РЕДАКТОР”

Владеенето на един или повече чужди езици и отличното познаване на правописните и правоговорни норми на майчиния език отваря и най-здраво залостените врати пред младите хора.

Тази година завърших Българска филология в Софийски университет и продължих с магистърска програма „Преводач-редактор”. Насочих се към тази специалност, защото тук ми се дава шансът да бъда обучавана от утвърдени в България и чужбина авторитети в областта на превода и редактирането, които да ме напътстват, за да развия творческите и интерпретаторските си умения, да придобия ценни знания и да получа полезни съвети за това как се става добър професионалист. Основната причина да запиша тази магистърска програма е, че тук едновременно имам възможността да обогатя познанията си по английски език, да овладея техниките на преводаческата професия, да карам стаж в утвърдена издателска институция и да се усъвършенствам в областта, която смятам за свое призвание: превеждането, редактирането и издаването на съвременна литература.

Разбира се, за да работи като редактор, човек трябва отлично да владее майчиния си език писмено и говоримо. От бакалавърската степен, която завърших, имах възможността да получа солидна теоретична подготовка по български език. Получих и знанията, които са задължителни за практическата професионална реализация на добрия редактор и

преводач. Всеки човек, владеещ малко или много един чужд език, може да превежда, но не всеки знае как да го прави разбираемо и достъпно за останалите и в същото време адекватно с родното културно развитие. Всеки може да превежда, всеки може да стихоплетства или да пише проза, но дали ще се намери кой да го чете?...

Преводач-редактор подготвя специалисти в областта на писмения превод и създаването на писмен текст на поне два езика - чуждия и майчиния. Ние придобиваме правоспособност на преводачи и редактори за работа в периодични издания, в ежедневници, преводачески фирми, държавни институции, издателства и т. н. Обучението в магистърска програма „Преводач-редактор” винаги ни поставя с една крачка пред останалите. Двуезиковото усъвършенстване е най-ценното предимство, което ни дава тази магистратура пред колегите, завършващи специалности, които ограничават способностите им до отличното владеене на чужд език и масовата неграмотност, неовладените правописни и правоговорни норми на българския език.

От първи курс не спирам да си задавам въпроса как е възможно да получават диплома за висше образование все повече щаСЛИВИ инжИнери, лекЪри и всякакви спИциалисти, завършили общообразУвателни и езикУви училищА?! Кой определя за кои среди е приоритет грамотността и за кои не и нормално ли е в обява за работа в България да четем „отлично владеене на български език писмено и говоримо”?

Радост Тодорова Жабова,

родена на 8.03.1989 г. в град Сливен.

През 2008 година завършва СОУ"Неофит Рилски" град Твърдица.

През учебната 2008/ 2009 година е приета за студентка в БСУ, специалност Журналистика.

През тази година е студентка в трети курс на университета и се занимава с телевизионна и разследваща журналистика.

МОЕТО СПАСЕНИЕ - ЛЮБОВ

Вървя към тебе падайки в калта
и болката пронизва ми сърцето!
Ще видиш ли в очите ми скръбта
и кървавите сълзи на лицето!

Животът е красив - това го зная,
но хората се питам аз какви са?
Душата си на Дявола ще дам
защото Господ май ме е отписал.

Нуждая се от тебе аз отчаяно,
стоя пред пропастта зловеща
и сълзи роня все така отчаяно,
че нямам никого насреща!

Къде е моето спасение? - Любов
или ще е агония последна?
Отправям с болка аз последен зов,
в очите любовта копнея да погледна!

Животът ми с лъчи да се огрей!
Душата ми от радост да сияе!
И всичко в мен отново да се смей!
Сърцето ми отново да мечтае!

Любов - Живот - това си ти
и няма нищо по-прекрасно!
Живот - Любов и куп мечти
и бъдещето в него виждам ясно!

НОСТАЛГИЯ

Вървя. Вече три години вървя по трънливия път на живота. Но ясно си спомням всичко.

Спомням си родния край, бащиния дом, близките и приятелите. А сега по пътя ми стоят непознати хора, със студени усмивки на лицата. Но много често ми се случва да се спра, обръщайки поглед назад. И какво виждам ли? Виждам безкрайно много хубави моменти, които времето не е заличило от съзнанието ми и едва ли някога ще заличи

Едно от нещата, които ми липсват най-много, е училището - моята крепост, закриляща ме от житейските бурите. Училището беше за мен и като отворена книга, като географска карта, даваща ми ясна представа къде се намирам и къде искам да отида.

Може да звучи като заучена фраза, но училището е наистина едно от най-важните неща в живота. Тогава не го разбирах, не ми се учеше, исках да разполагам с достатъчно свободно време. Исках да излизам на воля с приятелите. Уроците ме отегчаваха, предпочитах да си губя времето в гледане на телевизия или висене с часове пред компютъра (все неща, от които няма особено голяма полза).Учебните занятия ми се виждаха тягостни и безконечни, а ваканциите ми се струваха просто хубав сън, от който не исках да се събуждам. Но нали знаете, че хубавите неща свършват бързо?

Помня ясно първия учебен ден, малкото плахо момиче с червения костюм, което седна на първия чин. Всичко беше ново и интересно като всяко нещо, до което се докосваме за първи път. Буквар, учебните тетрадки и помагалата- всичко беше толкова хубаво, а същевременно и доста трудно... Но годините не прощават на никого. Много приятелства и разочарования преживях в моето училище. Много неща научих, но и много неща си позволих да пропусна. А учителите ни, нашите приятели, ни приемаха такива, каквито сме. Не се сърдеха, когато "пропускахме" да научим по някой урок в училище.

Днес е времето да благодаря на всички учители, които се опитваха през годините да ме направят човек. Всеки от тях ми е дал част от себе си. Благодарение на моите родители и любимите ми преподаватели аз постигнах мечтите си. Но много ми липсва това време. Искам отново да седя в класната стая, на първия чин, забила глава, опитвайки се да чуя какво говори преподавателят. Да очаквам с нетърпение звънеца, който ми напомня, че е време за харчене на пари в училищното кафе. Хубаво беше. Искам отново да се върна в тази моя крепост, която винаги ме пазеше от бурите.

Днес вече не се укривам, стоя очи в очи с предизвикателството, наречено живот. Исках свобода, имам я. Но по-хубави от ученическите години няма! За голямо мое съжаление връщане назад също няма.

Затова тръгвам отново. Вдигам глава и продължавам по трънливия път.

Петър Пламенов Стоянов,

роден на 10.12.1990 г. в Сливен.

Завършил СОУ "Неофит Рилски" през 2008 г. Награждаван за отлично представяне на литературен конкурс "Европа през детските очи", организиран от Министерство на външните работи.

В момента е студент в ПУ "Паисий Хилендарски" ф. Пловдив специалност Психология.

КОЙ ВЪЛК ДА НАХРАНИМ ДНЕС?

/Есе/

Някъде там, в Северна Америка, в изгубената цивилизация на индианците чероки, продължава да живее една легенда - легендата за доброто и злото. Според Децата на вятъра във всеки човек живеят два вълка, олицетворяващи душата на всеки един от нас.

Според поверието накрая побеждава само един вълк - този, когото нахраним.

Дали има нещо вярно в тази легенда? Има ли нещо общо между човека и вълците и трябва ли изобщо да вярваме, че нашето съзнание има прилика с животните?

Да, индианците са имали право. Нима всеки от нас не е вълк? Та с какво ние, хората, сме по-добри от зверовете? Истината е, че всъщност човеците сме най-големите зверове. Всяко животно, заситило глада си, престава да бъде агресивно и най-често ляга да спи. Не и човекът! Човешкото око няма насищане, алчността му - няма граници! Навярно заради тази двойственост у нас често забравяме за ценностите, за нашето най- свято задължение - грижата и любовта към другите.

Ето ги отново вълците, които живеят в нас. Оголили зъби, с пламъци в очите те ръмжат свирепо един срещу друг и чакат нашето решение. В изморените от битки погледи прозират хиляди години история и всички ние, които участваме в кръговрата на живота, допринасяме по един или друг начин за победата на "вечните гиганти" - зверовете.

Ако в момента ти, който четеш написаното от мен, оставиш всички предразсъдъци и комплекси и се опиташ да се върнеш дори и с един ден в миналото си, ще кажеш ли с ръка на сърцето, че си хранил само доброто в себе си? Спомняш ли си на кого направи добро, кого заобича?! А дали не впрегна и ти мускули в "каруцата на Дявола" като много други?! Ако осъзнаеш, че си най-новото постъпление в нея, дали би слязъл някога? Когато си дадеш отговор на тези въпроси, единият от твоите вълци вече е победил. А какво ще стане с другия? Той ще продължава да живее скрит някъде в теб и ще гладува. Ще вие зловещо или жално и ще чака да нахраниш и него. Затова пази се и .... внимавай!

С УСМИВКА ПРЕЗ РАМО И ПОГЛЕД НАПРЕД

Изминаха почти две години от мига, в който аз и моите съученици напуснахме родното училище.

Завърших средното си образование в СОУ „Неофит Рилски" град Твърдица, с което безкрайно се гордея. След това пред мен се откриха много пътища, но аз трябваше да избера само един ... и го направих. Дали е бил най- добрият, не знам, но вече съм убеден, че невинаги способностите ни показват нашата същност, а нашите избори.

Избрах да продължа образованието си в Пловдивски университет „Паисий Хилендарски" със специалност Психология. Психологията е модерна наука и реализацията на студентите след завършването е още трудно. Трудно, но не невъзможно. Точно както ни учеха в училище...

Да, често се връщам в спомените си за бялата училищна сграда, а вече изминаха две години на изпитания и предизвикателства. Сега, когато кризата в обществото ни е тотална, едва ли има мой съученик да каже чистосърдечно:"Да, аз успях! Устроих живота си!" Истина е, че всеки един от нас продължава да се лута и да търси себе си и на всеки му проличава. В доскоро ведрите и весели погледи все повече се промъква загриженост. Но защо? В училище не беше така. С получената ли диплома си отиде и детското от нас?... Запрещеният бент на спомените не издържа на напора и се пропуква, а аз изчезвам в него...

...15 септември е. Бялата сграда изглежда някак голяма, плашеща. Пълно е с хора. Тържествена музика изпълва двора, а на плаца тече ритуалът за откриване на учебната година.Всяка година на този ден в училищния двор има деца, които стъпват там за първи път, плахо се оглеждат и са изпълнени с много повече страх и емоции от другите. Това са първокласниците, сред които съм и аз. Търся с поглед родителите си, но не ги намирам. Оглеждам се объркано. Около мен са бъдещите ми съученици, до мен стои бъдещата ми първа учителка, към която свенливо поглеждам. Със страх прекрачвам прага на класната стая и приказката започва... Дните, седмиците, месеците се нижат неусетно, страхливите

и недоверчиви погледи помежду ни започват да стават приятелски. Постепенно ченгелчетата започват да се превръщат в букви, буквите - в думи, а те в изречения. И идва времето, когато можем да кажем:"Ние сме грамотни!".Със сълзи на очи първата ни учителка, научила ни да четем, пишем и смятаме, ни изпраща в по- горен клас. А времето продължава да тече все така стремглаво и с всеки следващ клас животът започва да ни предлага все по- интересни неща.

Неусетно сме навлезли в нашата "трудна възраст", в която животът е предизвикателство, а училището - безкрайно забавление. Ако кажа, че съм бил най- примерният и любознателен ученик, ще излъжа. Напротив, бях сред най- буйните, с което не се гордея, но и не съжалявам. Постепенно оценките се понижиха, бележникът се криеше от родителите, а часовете се посещаваха все по- рядко... Тогава живеех за мига.

И така, неусетно и безмилостно дойде и последната година в училище. Нещо стана, нещо се промени. Разбирахме, че си отива и последната училищна година, която трябваше да бъде изпълнена с прекрасни чувства и емоции. Никой не ни натоварваше с трудни домашни или постоянни изпитвания. Имахме си така желаната свобода, но сякаш вече не я искахме. Все повече искахме всичко да бъде постарому, но краят неумолимо настъпваше.

24 ти май денят на тъжното сбогуване, денят в който трябваше да се сбогуваме с училището и своите учители. Зазвучава песента за любимата учителка и аз тръгвам да се сбогувам с нея. Ето, тя е пред мен, последната ми класна, толкова млада и така обичана...Сълзите, издайнически и непокорни, пълнят очите ни, а в тях има толкова истини и чувства...

Точно тогава се върнах 12 години назад и си спомних, че някога имах една мечта, която се беше осъществила. Край! Децата пораснаха. Приказката свърши.

Не е хубаво да се връщаме често в миналото, защото така можем да сбъркаме посоката на бъдещето си. Какво ни е приготвил животът тепърва ще научим, но днес, когато честваме 175- годишнината на родното училище, е моментът да пожелаем на учителите, на настоящите ученици и зрелостници успех, здраве и огън, за да пребъдва името на СОУ"Неофит Рилски" във времето.

Мариана Енчева Петкова,

родена на 27.02.1990г. в гр. Сливен. Завършва СОУ "Неофит Рилски" през 2008г. Участничка в Национални конкурси за млади таланти "Петя Дубарова" и в конкурси на Министерство на културата. В момента е студентка в Югозападен университет "Неофит Рилски" гр. Благоевград, специалност Психология

ПОСПРИ!

Поспри за миг! Не бързай толкова! Поеми си глътка въздух и му се наслади, защото утре може да го няма. Полюбувай се на изгрева и залеза! Нима те не са толкова прекрасни, колкото може да е една любов? Вдъхни от аромата на цъфналите цветя и послушай омайващите песни на живота край себе си. Разходи се по морския плаж, докосни пясъка и погледай вълните, разбиващи се в сребристите скали, изкачи най- високата планина, просто така, за удоволствие. Отвори широко ръце и извикай с всички сили: „Обичам!".

Колкото и да се прикриваш, от теб блика жаждата за живот, неописуемата тръпка пред риска и мечтата да преоткриеш неизвестното.

Поспри и ми отговори. Нима там, закъдето си се запътил, ще получиш всичко, което животът предлага? Навярно не, но продължаваш да вървиш към онова, което те изкушава, въпреки че то е просто имитация на това, което трябва да изживееш.

Поспри, умолявам те, поспри, защото утре може да не съществува! Утре може да се срещнеш с нещастното стечение на обстоятелствата, с болката, със смъртта. И само тогава, когато усетиш колко крехък е животът, как случайно и безжалостно пред нас застава смъртта и страданието, ще разбереш смисъла на думите ми. Спри! Спри, за да те бъде в живота!

С ПОЛЪХ ОТ МИНАЛОТО

Живея в малък град, но не съжалявам. Той ми даде нужната сила, за да продължа напред, нужния кураж, за да се справя с трудностите и искри надежда, с които да осветявам пътя си и да давам топлина на другите. Нищо от това нямаше да бъде мое, ако не полагах усилия и не се стремях да се изградя като личност, следваща обществените норми. Но как би могъл да станеш човек, ако не откриеш топлината в семейната среда и не прозреш значимостта на това да ходиш на училище?!

Е, аз открих тези малки, но важни за мен неща. Осъзнах, че училището не е просто ежедневна дейност, задължение или мъчение, на което те подлагат родителите ти. То е мястото, където създаваш мечтите си , мястото, което ти показва как да откриеш верния път, открива пред теб, че дори и да грешиш, винаги има и друга възможност да поправиш грешките си. В училище ти откриваш приятелите си. Онези хора, с които изживяваш най-красивите мигове от живота си. Онези, на които поставяш етикета „завинаги" , защото те наистина остават приятели завинаги, независимо дали се виждате често или не, дали сте в един и същ град или ви делят километри.

Лично аз съм горда, че избрах родното училище пред това да замина в друго, както постъпиха много от моите съученици. Не съжалявам, че всеки ден трябваше да се боря с многото стълби, за да достигна бялата птица, извисяваща се над къщите в града. Не съжалявам, че през зимата трябваше да се съпротивлявам на силния вятър, за да си отворя вратата на училището. Не съжалявам, защото там бяха приятелите ми, там бяха всекидневните закачки и веселия, там открих каква искам да бъда и благодарение на това сега започвам да реализирам мечтите си, разбрах за какво си струва да полагаш усилия.

Изминаха две години от моето завършване, но споменът за изминалите дни е толкова силен, сякаш вчера съм била в родното училище. Днес, когато преступвам училищния праг, си спомням за толкова много неща, които са били незначителни, но сега събуждат детското в

мен. Спомням си трепета при подготовката на бала, страха от думата матури, недоволството, когато учителят каже: „Подгответе се за изпитване", радостта от това да чуеш звънеца за междучасие, игрите, които сме играли, представленията, които сме подготвяли, както и онова чувство, което изпитваш в първия учебен ден. Всичко това не може да се опише с думи, то трябва да се изживее.

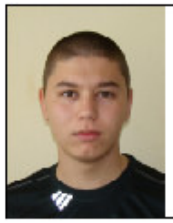
Днес вече съм студентка и най-хубавото в това е, че уча специалността, за която съм мечтала още от 8 клас психология. Не вярвах, че ще успея, но успях.

Горда съм, защото и университетът, в който уча, носи името на патрона на моето училище Неофит Рилски. Както каза един мъж по време на записването ми в университета: „Ти от „Неофит Рилски" преминаваш в „Неофит Рилски" ... не се отказваш от името.".Може би е така, може би точно патронът е името на моя успех. Аз вярвам в . случайностите и обичам да казвам, че няма нищо случайно. И как да не вярвам, след като университетът се намира на високо място, както училището, също има стълби и единствено там от цял Благоевград духа най-силният вятър. Е...как да не си спомням за изминалите дни, след като настоящето всекидневно ми напомня за миналото?

Ако някой ме попита дали бих искала да променя миналото си, твърдо ще отговоря: "Не!". Не, защото паденията и възходите, грешките и правилният избор са ми дали основата, по която днес стъпвам. Искам да благодаря на всички онези хора, които са ми помогнали да стигна до тук и да бъда такава.

Благодаря Ви, скъпи учители! Благодаря за усилията, които сте положили, за да ни и поведете към бъдещето. Благодаря Ви, че Ви има и продължавате да развивате светлото си дело за следващите поколения. Честит празник!

Мирослав Славов Георгиев,
роден на 19.03.1992 г. в гр. Сливен.
Ученик в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ПАРИТЕ - УНИВЕРСАЛНИЯТ ГЕРОЙ БЕЗ ИМЕ, БЕЗ ВЪЗРАСТ И ПОЛ

Когато не става въпрос за пари, става въпрос за много пари. Ценността на парите не е в тяхното качество, а в тяхното количество. Хората много обичат да казват, че" не всичко е пари", че на човек са нужни чувства, здраве, щастие, спокойствие, разбирателство и т.н.

Разбира се, че са нужни, но какво означава човек да ги притежава? Всяко нещо, което може да се притежава, трябва да се вземе от някъде, т.е. трябва да се купи, защото да се краде е неморално и противозаконно. А щом нещо се купува, то и се заплаща, а универсалното разменно средство са парите. По тази логика всичко се купува, всичко е пари.

Здравето – всеки знае, че е най- ценното, но имаш ли го пари не ти трябват. Загубиш ли го, особено в условията на съвременната здравна реформа, ще ти трябват много пари, за да намериш добри специалисти. Но май за да не го загубиш пак трябват пари – за здравословна храна, за фитнес, аеробика и много други неща, които поддържат здравето.

Щастието – все повече да си щастлив, означава да имаш. Да имаш приятели, да имаш жилище, кола и да имаш, да имаш…Не съм чул човек да казва, че е щастлив, защото няма ток, покрив над главата си, работа, семейство, социални контакти. А имането пак се свежда до основното – имане на пари. Някои хора казват "имане", с ударение на "а" и това означава респект и сигурност. Днес сигурността е синоним на петрол, на влияние, на пакети акции, на печеливш бизнес – все неща, които се свеждат до парите.

Спокойствието – кой не го желае повече от всичко? Дали да вярваме на тези, които казват "нямам пари и спя спокойно"? Лично аз се

съмнявам, че сънят им е спокоен. Напротив, бих бил спокоен, ако зная, че разполагам с определени средства, които обезпечават жизнените ми нужди.

Чувства и разбирателство. Да вземем любовта, най красивото нещо и изживяване! Влюбен си и чувстваш, че светът е твой, но според Фройд това чувство трае девет седмици и половина, след това преминава в друга форма – привързаност, брак, необходимост или нетърпимост.

Нека се спрем на най- честия вариант – бракът. В семейството хората се събират, поделяйки си и задълженията, доходите, собствеността. Но когато парите се окажат в недостатъчна наличност, започват проблемите и настъпва неразбирателство, всеки търси вина в другия и идва отчуждението. Пак в центъра на всичко се оказват парите – този универсален герой на нашето време, а и не само на нашето… Парите нямат възраст и пол, но имат огромна власт над всички нас, дирижират живота ни от раждането до смъртта, очертават облика ни, правят ни личности или ни погубват.

Литературата със своите сюжети, почерпани от живота, е огледалото, в което всеки от нас може да се види. А ще намерите ли книга, в която проблемите не се въртят около парите? Аз не познавам такава! Дори героите в "Декамерон", на чиито разкази ставаме свидетели и от които лъха жизненост, са хора с финансова обезпеченост и могат да си позволят забавление на фона на чумната епидемия.

В трагедията "Хамлет" братът става узурпатор на престола и извършва престъпление, защото се стреми към властта, която е съпътствана от множество облаги.

Да, парите са проблем или намирането им е проблем! Но за това са виновни финикийците, защото са ги измислили като разменно средство.

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

Казват, че най- хубавата част от живота ни е свързана с училището. Все още не знам дали е така, защото самият аз съм ученик. Но смятам, че училището ми даде много. То ме научи, че знанието стои в основата на всичко. Тук разбрах, че личността на човека зависи и от хората около него, от родителите, от учителите. Но не е ли животът най- доброто училище за нас? Народът е казал:"Човек се учи докато е жив", което изключва виждането, че събираме знания единствено в класната стая, от понеделник до петък.

Аз се гордея с моето училище. Винаги ще помня първия учебен ден. Спомням си как влязох за първи път в двора, нетърпеливо държах букета в ръка и нямах търпение да видя какво следва…

Училището не е просто белият тебешир, който да разкрие магията на чудния свят, в който се преплитат любовта и забавлението…Училището не е просто черната дъска, която има сантиментално значение, а мястото, където се кове бъдещето на всяко дете.

Училището пази за мен онези лица и думи, които няма да забравя. Именно тук, в училище, срещнах първите си приятели, които ще останат такива, надявам се, до края на живота ми.

Дори когато ще бъда с коси побелели, топлите спомени за родното училище, за любимата учителка ще ме сгряват и може би ще ми навяват малко тъга.

Училището стана моя съдба, защото то ми разкри светове, постави ме в различни ситуации, научи ме да вярвам в себе си и да ценя приятелството.

Училището ми даде импулса да бъда решителен, да се старая да бъда добър и най-важното: да успея в живота! От училищната скамейка започна да се оформя моето бъдеще и след време ще постигна всичко, за което съм си мечтал.

Павлина Радостинова Николова,
Родена на 07.05.1992г. в гр. Стивен.
Ученичка в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

УСМИВКАТА

Усмихни се! Усмихни се, мили човече!
Тъга и тревога прогони далече!
Когато усмивка на лицето ти грее,
душата ти мрачна сама ще запее.

Усмихни се! Усмивката значи надежда.
През житейските бури тя те привежда.
Тя е лек чудодеен за страх и умора.
Усмивката прави ни истински хора.

ВЯРВАМ ТИ!

Вярвам ти...
Защото не изрече
нито дума, от която да боли,
нито мисъл, нито с поглед
не обрече приятелството ни...
И без звук дори,
всяка твоя мисъл споделена,
намери своя пристан нов,
в сърцето ми, където спотаена,
кълне и ражда се любов.

Вярвам ти...
Защото откровено,
ти нищичко не ми спести.
Душата ти,
макар и наранена,
с много нежност ми дари
едно приятелство безценно...
И знам, не би ме наранила.
Може би ще си отидеш...
И знам, че дълго след това
само болката стаена,
ще ми напомня за една
приятелска ръка, която
протегната е в миг на самота.
И все така ще вярвам още
в теб...
И знам, не ще сгреша.

Мирослав Тодоров Генчев,
Роден на 10.10.1992г. в гр. Сливен.
Ученик в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

КОИ СА НЕЩАТА, КОИТО ДАВАТ СМИСЪЛ НА НАШИЯ ЖИВОТ
(Есе)

Нещата, които дават смисъл на нашия живот, са духовни и материални. Духовните значимости са заложени в нас, но се доразвиват в средата, в която живеем. Те са доброта, честност, отзивчивост, любов, признателност, уважение, творчество.

Още с раждането си детето интуитивно усеща кой е добронамерен към него и му отвръща със същото. Така е и с другите ценности, които то постепенно открива у себе си и в света.

Уважението е може би следващото нещо, което ни кара да осмисляме живота и да се себеуважаваме, за да си изградим вярна самооценка и да се научим на най-важните неща - да обичаме и да творим.

Обичта е вътре в сърцата ни, но за да се превърне в ценност, трябва да се провокира с любов от обкръжението. Тогава човек започва да отвръща със същото чувство.

Другото важно нещо е творчеството. То е всичко, което правим, за да бъде този свят по-достъпен, по-интересен, по-красив. Не бива под думата творчество да разбираме само сътворяването на картина, стихотворение, музика, а всяко нещо, което разнообразява и движи човешкия прогрес, т.е. човек трябва да досътворява природата и в това се крие голямата му роля в битието.

Материалните неща, които ни правят по-добри , са свързани с ежедневието ни. Те са подреден и уютен дом, съвременни средства за осведомяване и комуникиране, телевизор, компютър, телефон (мобилен), кола, пари и т.н. Те също дават смисъл на нашия живот, защото

влияят на стандарта, който пък е важен, за да има добра психологическа среда. Когато безпаричието и бедността са властващи в едно семейство, човек оскотява и мислите му са свързани с това как да оцелее. Почти не намира време и средстваза духовното развитие. Разбира се има го и обратното наличието на много висок жизнен стандарт, при който човек не работи, не мисли за ежедневните си нужди, започва да търси приключенията другаде. Има достатъчно примери за деца на богаташи, които от скука посягат към дрогата, просто защото нямат стимул да бъдат себе си и да живеят като наследници на предшествениците си.

Всичко, което ни прави щастливи и хуманни, е значимо в живота. Трагедиите и смъртта ни карат да преосмислим поведението си, да се пречистим, да станем по-добри.

Написано за юбилейното издание

НА СБОГУВАНЕ

Както всичко хубаво в живота, така и училището за мен е към края си. По - големите винаги ми казваха: "Учи сега, докато е време!", но аз не им вярвах и си мислех: "Ех...Само веднъж да завърша!"

Сега не мисля така. Сега искам да се върна в пети клас, но искам да се върнат и хората, които бяха тогава с мен, защото без тях нищо няма да е както тогава. Преди беше различно - бях безгрижен, не мислех за утре, всичко за мен беше днес.

Сега, в навечерието на зрелостните изпити, чувствата в мен са много объркани. Много се вълнувам дали след няколко месеца мечтите ми ще се осъществят.Страхувам се дали ще мога да прескоча „бариерата", но вярвам в себе си и ще направя всичко възможно, за да "мина от другата страна".

Като човек, публикувал няколко пъти в алманаха, се радвам да чета творбите на малките автори. Няма да се откажа и от удоволствието да следя развитието на този сборник с ученическо творчество и когато завърша училище.

Накрая искам да благодаря на всички мои учители за търпението и желанието да ме научат на доброто в живота и да пожелая на авторския колектив на алманаха нови успехи и литературни постижения.

Елена Иванова Димитрова,
родена на 04.08.1994г. в гр. Сливен.
Ученичка е в X клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

САМОТАТА КАТО СПАСЕНИЕ

Двадесет и първи век - напреднали технологии, бързо развиваща се индустрия и хора с цена, но без стойност. Цялото благополучие в света се измерва с материалното, много малко са хората около нас, които се стремят да се усъвършенстват духовно, да живеят в хармония с природата. Точно тези хора избират самотата не защото са егоисти, а защото искат да оцелеят, без да погубят душата си. Лутайки се сред глутниците от „приятели", те установяват, че единственият път за спасение от грубостта е самотата. За да оцелееш днес, трябва да си част от „глутницата", а ако не можеш, избираш съдбата на „единака". Когато си спрял да вярваш в хората и техните думи, защото неведнъж си лъган, ти избираш самотата.

А какво е всъщност самотата - липса на хора около теб, липса на човек, на когото можеш да разчиташ, или самонадеяност? Можеш да си самотен дори когато си обграден с много хора. Щом твоите познати са далеч от душата ти, няма начин да не си самотен. Оставайки сам, човек разбира колко е важен за себе си и осмисля живота си. Трудно е да си самотен, когато го правиш в името на цел, дори ако целта е да се спасиш, да оцелееш. Самотата е като рефлекс за самосъхранение. Когато обкръжаващата ни среда е неподходяща, ние сами избираме да сме самотни, за да можем да запазим ценностите си. Поглеждайки назад, хората ще си дадат сметка, че макар да са били самотни, са се спасили от падението. Самотниците сами избират какво и как да направят. Те се надсмиват над еднообразните, роботизирани хора и приемат суровата

действителност, опитвайки се да оцелеят в нея. За разлика от приелите за житейски път лицемерието, самците не се страхуват от бъдещето, защото знаят, че няма кой да ги предаде и да ги нарани. Всички си мислят, че тези хора са за съжаление. Самотникът е третиран като черен сред бели, а всъщност никой не разбира, че той е белият сред черните. Сред хаоса, в който живеем, не ни се иска да си признаем колко самотни и объркани се чувстваме понякога. Страхуваме се от самотата, а не осъзнаваме, че тя е тази, която доказва нашите качества. Всъщност самотата е неопределимо състояние, а за нея се дават какви ли не определения!

Самотата е проклятие и награда, свобода и ограничение, вяра и безверие, но основното, което трябва да признаем е, че тя ни учи да ценим и малкото мигове, в които не сме сами.

Николай Динков Трухчев,
Роден на 25.07.1994г. в гр. Сливен.
Ученик в X клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

САМОТАТА /НА ПЕНЧО/ И СЪДБАТА НА НАДЕЖДА

Сценка

Глас зад кадър:

Ето го и Пенчо, по улицата сам върви. Отново. Изглежда той по спешност болницата пак ще посети. Ходи той припряно, със скъсано сетре от вятъра развяно. Протрити маратонки, обути с терлици, поледицата бори с модерните чепици. Болен, с диагноза хронична самота. Дали е диагноза тя? Да видим ний сега.

Пенчо /размишления/

„Виж я тази лелка. Ха! Със зелка под ръка. Не осъзнава ли как смешна е в това време? Точно сега, когато виелици бушуват. Облечена е тя все пак, а мен палците ми се подуват. Не ни обвързва май това, как облечена е тя. А нашата самота.Понеделник, вторник, сряда гледам я сама. Броди из студа. Кат мен безименна, бездомна и на възраст май преломна. Пиленцата отдавна са напуснали гнездото - орли да станат, или лешояди, съдейки по съществото, което зелка под ръка прегръща и бавно се връща към своята къща. "

/Влиза в болницата/

Глас зад кадър: Обаче Пенчовото мнение бе базирано на външно наблюдение. Само защото е сама, самотна ли е таз жена? Отговорът се намира малко по- дълбоко - в нейната страдалческа душа. Страдала бе тя дваж, не, даже триж от любовния алъш-вериш. Не си мислете нещо не, не й плащаха за нещото мъже /или жени/, не беше тя такава беше същинска селска дама. Родителите й ги хвана срама, че дъщеря им - 19-годишна - още не е омъжена. А кандидати много. С кожа, мека като вишна, красива, нежна, пищна, тя привличаше мъжките погледи. А ергените - хвърляха й огледи, но не - място за един имаше в нейното сърце. Мишо дюлгера - селският зидар. От яд баща й щял да я омъжи насила за местен собственик на вила. Имаше съдбата пръст в

това изглежда, но инатлива бе Надежда. Не послуша тя отца си, избяга в града, напук на своята съдба, с Мишо Дюлгера, партия погрешна, до голяма степен отговорна за мизерията й днешна. В града той пропи се бързо, за жената си забрави и с две деца на гръб я изостави. Но силна бе Надежда, жилава жена и минаваше с усмивка през трудни времена. Задължително ли бе нещата да се обърнат нагоре с краката? Предначертана беше ли съдбата? Ако бе избрала онзи богаташ, може би нямаше да живее в гараж. Мислеше си за това по два пъти на ден, защо ли тръгна с тоз зидар олигофрен? Ако можеше да види как ще стане, но уви сама така се подреди. Решение друго дали щеше да вземе май вече бе късно за това да й дреме. Каква бе съдбата й в крайна сметка? Да бъде стъпкана като подметка и хвърляна като галош? Да броди по улиците като някой си Гаврош? Децата си да изхранва с триста зора и едвам да поддържа дома си - коптора, с риск да влезе даже в затвора. Съдба не се предначертава. Кой би писал толкова много, до забрава, биографии в бъдеще време? Няма смисъл да се ядосва за минали неща не едно бреме стои на нейната глава. По трудния начин тя трябваше да разбере - всеки сам съдбата си кове. Често мислеше си за това, докато сапунисваше своите крака, как би изглеждала тая съдба. Знатна жена със златна пола или грозна магарица без пукната парица. Външният вид едва ли е от значение. Това е съдбата - символ на човешкото издигане и символ на човешкото падение. Дали има късмет често се чудеше, ако да, защо нощем често се будеше - хълцайки, клипайки, кашляйки, хрипайки. Болна бе тя от болести сто, но нямаше никакво време за легло. Болести идват една подир друга, а никой не иска болна съпруга. Всеки сам съдбата си кове - със късмет, без късмет пак ще се мре! Децата отгледа, големи хайлази, намериха си работа като автоджамбази. Годините минаха, Надежда одъртя и ето я тук със зелка в ръка. Изправена е тя пред зверска дилема:

Надежда: По кой от двата пътя да поема? Преди задавах си същия въпрос, но лудо, младо, мозък прост! Богаташът селски с фризьорски салон или младият момък същински муфлон / умен, колкото тиган без тефлон/? Изборът мой ли беше или съдбата планове кроеше? Глава пълна с въпроси, стомах празен къркори грешният избор пак ли правилен ще ми се стори? И ето ме тук стоя в снега и се чудя на де да поема, кой завой да взема? През преспите дълбоки или хлъзгавата поледица. Нека просто тръгвам и да спра да си говоря сама, ще си опържа малко зелце с няколко яйца.

Глас зад кадър: Забравихме за Пенчо май, говорим за Надежда до безкрай!

Зададен бе един въпрос: хроничен самотник ли е тоз бездомник? Дали самотник е хроничен, ще разберем от следващия разговор епичен

Пенчо: Докторе, отваряй вратата, че измръзнаха краката!

Доктора: Кой ме вика в този час, пепел му на устата?

Пенчо: По-добре на краката, с малко жар, да се сгреят.

Доктора: Пак ли ти бе, Пенчо?

Пенчо: За Вас петлите късно пеят май, а докторе?

Доктора: Две чаши вино само съм изпил, не смей да ме правиш за резил!

Пенчо: Добре де, добре. Боли ме гърлото. Ето а-а-а-а.....

Доктора: Ти пак си ял развалена пастърма!

Пенчо: Как позна?

Доктора: По дъха!

Пенчо: Айде стига де, сега!

Доктора: И си сърбал армеева чорба!

Пенчо: Мълчи, че ще изпусна своята душа и ще ти се види тясно като на сумоборец в дом на пигмеи.

Доктора: Не, ето лекарството вземи и бърже, бърже кабинетът ми напусни!

Пенчо: А аспирин?

Доктора: Изчезни!

Пенчо: Но, докторе, има още нещо!

Мислите на Доктора: «Брей, какво зловоние зловещо!»

Доктора: Да, кажи какво!

Пенчо: Много хора ми обясняват, че страдам от болестно състояние, наречено самота. Ами какво да правя, не обичам хората, просто си ми е хубаво сам, насаме с мислите си. Не се чувствам отхвърлен, може и така да е, но не го усещам. Разбирам се добре с хората, не ме интересуват и те не се интересуват от мен. Плюс това, когато съм сам, се проявява артистичната ми наклонност. Рядко разговарям, другите са под нивото ми. Или може би просто ме е страх от тях. Е, кажете ми какво да правя? Що да сторя, как да постъпя?

Доктора: Защо излезе ти от рима, аз не знам, дори леко съм потресен, ще призная, но ако идеш ти сега във божи храм, ще получиш отговор чудесен, може би в песен, но едва ли.

Пенчо: Ама...к'во ще диря аз във църква?

Доктора: Айде, вънка вече, че се мръква.

Пенчо: Ама...чакай малко сега, докторе, чакай бе, ей...

Доктора: От главата ми ти се махни и църквата посети!

(Пенчо отива в църквата)

Пенчо: Ами, дядо попе, аз...

Дядо поп: Да, мойто момче. Идваш тук по въпроса за самотата. Така значи, първото, което е, ти не си синоним на самотата, не се

притеснявай. Синоним на самотата са тираджиите и шофьорите на фекалки. В тази връзка, добър кандидат си за това, последното. Второто, което е, самотата е диагноза и то доброкачествена. Някои се раждат такива, а други не. Не знам от кои си, но проявяваш симптомите странене от хората, ексцентричност, остра миризма на умрели катерички. Сериозно бе, засрами се, окъпи се!Хората избират самотата за спътник по различни причини - за да осмислят нещата примерно. Понякога не я избират, а тя избира тях. И освен това кой казва, че трябва да си сам, за да си самотен? Това чувство може да се усеща и когато си заобиколен от хора. Самотата е вътрешно, но не изцяло чувство. Все пак, социалният контакт е нещо хубаво. Отиваш на веселба - плюскаш, пиеш и се веселиш - аз съм майстор по чревоугодничество, вярвай ми. Плюс това наблюдавайки другите, може да координираш действията си за добро или за лошо. И стига си се опитвал да надникнеш зад маските на другите - не можеш. Получават се само объркани представи. Може да ти е хубаво да си самотен, но виж се - в гащите ти вече плъхове са се навъдили. Да си самотен не значи да миришеш на престояла боб чорба.Сещаш ли се за онзи път в детската градина, когато те изпъдиха в най-далечния ъгъл на стаята - гадно бе, нали! Не е лошо нещо самотата, но не трябва да се прекалява с нея - затова иди се окъпи, защото ми се връща обяда!

Пенчо: А, попе, как така отговори на всички въпроси, които ме вълнуват, преди още да съм ти ги задал?

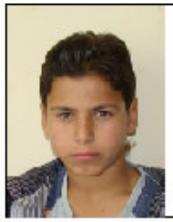
Дядо Поп: А бе аз съм поп, всичко знам, всичко виждам, всичко чувам. Сега изчезвай, преди да съм те поразил с тази ръка, служеща вярно на нашия спасител и от време на време на чашата с вино.

(Навън от църквата)

Пенчо: От толкова липса на рими, заболя ме глава!

Надежда: Ела да хапнем пържени яйца!

Глас зад кадър: И така те се срещнаха отново, като че ли за първи път. Всеки намери в душата и сърцето си за другия кът. Плюха на съдбата и забравиха за самотата. Заедно, но сами. Не контролират май съдбата си, нали така, нали?

Йордан Геров Колев,
Роден на 21.05.1997г. в гр. Сливен.
Ученик от VIIIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

БАЩИН ДОМ

Бяла, спретната къщурка
с две липи отпред
Тука бащина милувка
сетих най- напред...
(Ран Босилек)

Много често аз съм чувал от хора, които са били извън България, че най- голямата мечта на всеки един от тях е била да се завърне в бащиния дом. Доста съм се чудил защо е така. Като се замисля, стигам до следните отговори. Ние сме на тоя свят благодарение на своите родители. Рожби сме на най- святото чувство - любовта.

Откъде започва нашият път? Нашият път започва от бащиния дом. В него за първи път сме видели и усетили светлината и топлината. Не само светлината на слънцето, а и светлината в очите на мама, не само топлината на огнището, а и топлината на бащината ласка. Пак там, в бащината къща, сме усетили и нежната хармония на музиката...

Моят дом е моето пристанище, в което се завръщам всеки път. Моят дом е копнежът, с който съм тръгнал по пътя на надеждата. Тук е моят дом, тук уморено се усмихват най- милите за мен лица и с дланите на горещата си обич ме милват...

Прибрах се вече...пристъпих прага на дома...

За миг ще се стопят годините.

В очите ще блестят спомените за отминалите дни и мечти.

Завръщам се като пораснало момче в бащиния дом и в детските си дни.

Десислава Иванова Денкова,
родена на 19.12.1996 г. в гр. Стара Загора.
Ученичка е в VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

БАЩИНАТА КЪЩА

В живота на всеки човек има неща, заради които трябва да се живее: бащиният дом, семейството, близките и родните. В бащиния дом всеки може да намери утеха, спокойствие и радост.

За мен бащиният дом е мястото, където мога да се отпусна и успокоя от проблемите. Тук са близките ми, с които мога да споделя всичко. Винаги ще знам, че ще имам покрив над главата си и в трудни моменти близките ми ще ме подкрепят. Разбирам, че не може да са постоянно до мен, а до известно време, докато сама поема по своя път. В бащиния дом се чувствам на сигурно място. Когато съм далеч от него, той винаги ще ми липсва.

Емигрантите, които работят извън пределите на България, мечтаят да се завърнат живи и здрави в родината си. Те знаят, че тук са защитени, а в чужбина са под напрежение. Животът на емигрантите не е лесен. Те са принудени да емигрират поради различни причини парични или семейни проблеми. В чуждата държава са сами, там те не са като у дома си и не могат да се чувстват спокойни. Те никога не забравят, че са на чужда земя.

Домът е символ на чистотата и на най-ценното за всеки човек. С него са свързани спомените ни от детството, интересни случки от живота ни и много други моменти. Домът е като жива история за всеки човек.

ДРАСКИ В ЧУЖДАТА ЧУЖБИНА

В слънчева Елада
във хотел крайморски,
става изненада
със съдбите хорски.

Тук са "кома ксени"
в чуждата чужбина,
всички със проблеми
в своята родина.

Всеки е избягал
от бедност, нищета,
всеки е оставил
хубава страна.

Тук потъват чувства
в море от самота,
тук човек се чувства
сламка върху гребен на вълна.

Давят се тез чувства
с водка и вода
и човек не сеща
свойта самота.

Бие се в гърдите,
настрани замята,
светят му очите
все едно те пита:

- Знаеш ли кой съм
в моята Родина?
Гледай, виж ме ти какъв съм
в чуждата чужбина...

Нямам нищо свое.
Гол съм кат тояга,
без адрес, без име
хич не ми приляга.

Диана Динкова Желева,
родена на 17.05.1996г. в гр. Сливен.
Ученичка в VIIIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

БАЩИНАТА КЪЩА

В живота на всеки човек има много важни и съкровени неща, които носят радост и осмислят неговото битие. Семейството, бащиният дом и нашата родина са едни от тях. Там всеки може да намери утеха, обич, закрила и разбиране. Там се чувстваме значими и важни.

За мен роднят дом е нещо свято. Той е подслонът ми от бурите на живота. Аз винаги копнея за моя дом, защото там ме чака моето любящо семейство. Винаги разчитам на него, защото съм сигурна, че в житейските изпитания ще намеря топлината и уюта на родния ми дом. А това съвсем не е малко.

Какво всъщност е бащиният дом?

Само мисълта за моята бащина къща ме кара да се усмихвам. Бащиният дом е смисълът на моя живот. В него са съхранени всички духовни ценности на моето семейство. В трудни моменти единствено спокойствието на бащиния дом ме кара да се чувствам винаги добре. Там са хората, с които съм преживяла толкова много и незабравими моменти. Моите родители са ми осигурили не само дом, но и уют, спокойствие, топлина и много любов.

Щастлива съм да знам, че както и да постъпя, каквито и грешки да допусна, винаги ще ме приемат с отворени врати, като достоен член на тяхното семейство.

Неотменимо идва времето, когато трябва да напуснеш бащиния дом и да продължиш сама по своя път. Независимо къде ще се спреш, винаги ще изпитваш нуждата да се завърнеш в бащината къща. Домът ни е мястото, където детето в нас се завръща отново, чрез спомените и първите трепети живи.

За съжаление много от нас, напускайки бащиния дом, напускат и родината си. Те заминават в чужбина да търсят щастието си и да градят дом. Те отиват в страната, която смятат, че ще ги направи щастливи.

Чувстват ли се истински щастливи? Отговорът е: НЕ! Тази държава може да е родина на мечтите, на възможностите, на парите, но е чужда. А никой не може да бъде истински щастлив далеч от бащиния дом.

Моята родина е България. Тук са всички, които обичам. Сигурна съм, че това е най- скъпата и красива земя за мен.

АКО МЕ НЯМА

Ако утре мен ме няма,
ако душата ми потъне в тъмна яма,
ако сърцето ми спре да бие,
ако то на хиляди парченца се разбие,
ако тъмен облак забули ми душата,
ако няма кой да ме хване за ръката,
тогава ти ще мислиш ли за мен,
ще запазиш ли в сърцето спомена стаен?
Ще разказваш ли за нашата игра,
ще потъне ли сърцето ти в тъга?

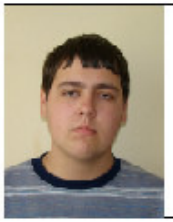
НЕ БЪДИ ТЪЖЕН, ЕЛА

Не бъди тъжен, ела,
аз също съм сама.
Да стопля твоята душа желая
и каквото искам ще направя.

Не бъди тъжен, ела,
напук на тази съдба зла.
Не искам да плачем,
а гордо по пътя си да крачим.

Не бъди тъжен, ела,
макар че всичко е в мъгла.
Бавно капят капки дъжд,
но ти не падай духом, бъди мъж!

Не бъди тъжен, ела,
сърцата ни са пълни с тъга.
Но любовта ни е голяма, знаем
и за грешките си ще се разкаем.

Кольо Златимиров Караджов,
Роден на 19.02.1994г. в гр. Сливен.
Ученик от X клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЕЖЕДНЕВИЕ

Сутринта, щом станах,
сънен ранищата хванах,
изнизах се от мойто жилище,
затътрих крака към училище.

В първи час получих тройка,
бях като загърбена девойка,
трябваше учебника отвътре да разгледам,
не по цял ден телевизия да гледам.

Втори час при класния ръководител,
тя се прави на много строг учител,
за отсъствията търси бележка от родител
и твърди, че съм "безучастен зрител".

Английски език пък имахме трети час
и за пореден път избягахме тогаз,
учителката „пее" си урока,
а ний на парка пиеме си сока..

В четвърти час всички клякаха,
защото като обезумели врякаха.
Учителят ни даже се разсърди,
а някои даже ги изпъди.

Пети час имахме тест по химия,
а тоз предмет хич не ми е любимия,
накрая госпожата поиска и тетрадка,
май ще трябва да живея на палатка.

Шестият час беше руски,
цял клас се изнесе за закуски
и след като оценката получих,
че съм „гола вода" аз заключих.

Физиката беше час последен
и на хора доста беден,
доста се прибраха вкъщи,
а учителката се намръщи.

Най- после вкъщи топъл чай изпих,
после хванах химикала и написах този стих,
тъй душата си успокоих,
ала вече спирам, че се уморих!

От толкова много поезия
изпадам в дълбока амнезия,
аз съм поет от ново поколение
и това е последното ми умотворение!

Пламена Тошкова Стамова,
Родена на 27.09.1993г. в гр. Сливен.
Ученичка от XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

УСМИВКАТА

Една усмивка нежна и красива,
озарила твоето лице.
Една усмивка искрена и жива
при поглед топли моето сърце.

Усмихвай се, когато те боли.
Усмихвай се, когато ти се плаче.
Усмихвай се и даже да вали.
Щастливи дни те чакат, вярвай!

Усмихвай се в снежни бури.
Усмихвай се и в студ и в пек.
И слънчев ден ще те озари,
така животът ще е по- лек.

Сребрина Даниелова Йорданова,
Родена на 15.11.1998г. в гр. Бургас.
Ученичка в VI клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ПИСМО ОТ ОСТРОВА НА ЩАСТИЕТО

Това, което ще ви разкажа, може да ви се стори твърде невероятно, но то наистина ми се случи през едно далечно лято.

Някога обичах да се разхождам по морския бряг, да слушам писъка на чайките и да съзерцавам приижащите вълни, които заливаха брега с тих плясък и мокреха босите ми нозе. Гледах морската шир и сякаш все очаквах да се случи нещо необикновено. Приятелите ми се подиграваха, но аз упорито чаках.

През един задушен ден, когато търсех прохладата на морския бряг, пред мене проблесна някаква бутилка, покрита с водорасли и раковини. Въображението ми веднага се развихри и започна да рисува всевъзможни картини, които приличаха на прочетеното в любимите ми приключенски романи, а не на реалността. С трепереща ръце взех бутилката и я погледнах: вътре имаше някакъв свитък, завързан с конопен. Изглежда ми предстоеше да стана част от нещо необикновено.

Разпечатах бутилката и с вълнение разтворих свитъка. Това наистина беше писмо. Инстинктивно погледнах датата. Ще повярвате ли? Някой беше написал: „1 юли 1787 година". Боже мой, това писмо е пътувало повече от двеста години! Издържало е, за да го намеря точно аз! Нетърпението ми се засилваше. Бързах да узная тайната, пазена в чудноватата бутилка толкова време.

Разтворих писмото, а кръвта бумтеше в ушите ми и ръцете ми трепереха. Започнах да чета необикновената история. Ето какво беше написал някой преди повече от два века: „ Бяхме на рибарско пътуване. Слънцето грееше, рибките се мятаха над вълните и сякаш ни канеха в морските дълбини. Всички имахме някакво лошо предчувствие. Вече бяхме загубили един човек, който падна зад борда. Опитахме се да го спасим, но морето го погълна толкова бързо … Той не можеше да плува, затова беше обречен. Ние продължихме, защото търсехме кита убиец, отнел живота на цял екипаж преди около месец. Кръстосвахме океана и

го търсехме той трябваше да плати за стореното. Мисълта за него не ни даваше покой дори насън.

Така беше до деня, който отначало изглеждаше като всички останали горещ и задушен. Бяхме спрели край някакъв малък остров, за да се запасим с храна и прясна вода. Качихме се на кораба, прибрахме подките, опънахме платната и потеглихме. Изведнъж моят приятел Били

ме извика на палубата. Видях очите му, разширени от вълнение или уплаха. Изтичах бързо горе, грабнах бинокъла от него и проследих ръката му. Той ми сочеше някакво огромно чудовище, което се носеше право към нашия кораб. Най-после! Това бе китът, убиецът, търсен от толкова дълго време! Изглежда и той ни беше търсил. Пореше вълните право към нашия кораб. След миг нещо ни разтресе. Сигурен бях, че е земетресение, но не разбирах защо изведнъж всичко потъна в мрак. Когато се осъзнах, ми стана ясно, че се намирам в търбуха на кита. Не знаех какво да правя. Бях сам, всичките ми приятели бяха загинали. Отначало помислих, че сънувам, но за съжаление всичко бе наяве. Мечтата ми най-после се беше сбъднала, но не бях щастлив, защото бях самотен.

Прекарах в корема на кита цели тридесет и два дни. Построих си дори лодка, защото вътре имаше какво ли не. Хранех се с това, което поглъщаше китът, и пиех от солената вода в него. Беше ужасно! През тези дни намразих всички морски твари.

На тридесет и третия ден китът ме изхвърли, но за нещастие - сред необятния океан. Плувах без почивка три денонощия и се молех да видя някаква суша. Най-сетне стигнах до красив остров. Отпуснах се изнемощял на мокрия пясък. Усещах как вълните заливат тялото ми, но нямах сили да помръдна. Слънцето ме галеше и за пръв път от толкова време се радвах, че съм жив. Без да усетя, съм заспал. Усмихвах се насън, защото бях спасен.

Следващото утро ми се стори най-красиво от всички утрини в моя живот. Станах от пясъка и реших да се разходя из острова. Надявах се да намеря живи същества, макар да не знаех какъв нрав ще имат те. Островът беше богат, имаше изобилие от растения и животни, с които можех да се храня. Нямаше да умра от глад, но се питах дали има и

други хора. Заех се с построяването на колиба, която да ме пази от зверовете. Направих я на най-високото дърво, за да мога да я използвам и за наблюдателница.

Един ден, когато оглеждах околността, в източния край на острова забелязах дим, дочувах и някаква странна мелодия. Тръгнах нататък. Най-после щях да видя човешки същества! Пробивах си път през гъстата растителност и приближавах към едно малко селце. Колибите бяха покрити огромни палмови листа, а стените им бяха направени от преплетени клони. Най-много ме изненадаха обитателите – те не бяха някакви диваци, които ядяха хора. Не можете да си представите какво удивление изпитаха, щом ме видяха: висок, рус мъж, със сини очи и дълга коса. Те бяха ниски, с черна кожа и черни къдрави коси, но чертите на лицата им не отговаряха на белезите на никоя от познатите ми раси. Щом ме видяха, всички забиха копията си в пясъка, паднаха на колене и започнаха да пеят нещо, непонятно за мене. Аз още не знаех, че съдбата ще ме свърже завинаги с тези странни, но дружелюбни същества. Скоро се сприятелихме. Показах им някои умения, които бях усвоил в моя цивилизован свят. След време новите ми приятели разбраха, че и аз като тях съм добронамерен, и ме поканиха да заживея в селото им. Приех това с радост, защото не можех да си представя дните в самота.

Години минаха, докато науча езика на малките чернокожи хора от далечния остров. Все по-рядко се сещам за моите близки, защото тук намерих отново щастието – ожених се и имам деца. Вече не броя нито дните, нито изминалите години. Сега съм вожд на моето островно селце, хората тук ме почитат и ми вярват.

Не зная дали някой някога ще намери моето писмо. Дори не съм сигурен, че трябваше да го напиша. Може би се питате къде се намирам. Не зная, но съм убеден, че не бих напуснал за нищо на света моя Остров на щастието. Все още помня своето име. Аз съм капитанът на риболовния кораб „Фортуна" и се казвам ...".

Тук мастилото беше зацапано, навярно този смел мъж все пак бе отронил сълза по своето минало и по далечния си роден дом. Това вече нямаше значение. Важното беше, че той е намерил истинското щастие.

Това е. Зная, че за мнозина историята изглежда невероятна, но понякога най-истинските истории са невероятни, защото могат да разпалят въображението ни и да ни отнесат на хиляди километри от родния бряг.

ПИЛЕНЦЕТО И МРАВКАТА

Басня

Веднъж едно любопитно пиленце се разхождало по брега на реката. Под една тревичка видяло малка мравка, която мъкнела товар. Пиленцето се навело и се приготвило да я клъвне.

- Моля те, пиленце, не ме изяждай! Имам си семейство. Малките ми дечица чакат да им занеса храна, а едно от тях е много болно. Ако скоро не хапне нещо, ще умре. Пощади ме и аз ще ти се отблагодаря!

- Добре, мравчице, няма да те убия. Ще те заведа до едно боровинково храстче, за да вземеш оттам храна за децата си отговорило пиленцето.

Тръгнали двамата към храстчето. Мравката събрала храна за семейството си и се сбогувала с доброто пиленце.

Минали ден-два, но не щеш ли, пилето попаднало в беда. Злият котарак го подгонил и щял да го изяде. Горкото перушанче се изплашило. Мравката чула писъците му и се втурнала към котарака. Скрила се в опашката му и започнала яростно да го хапе. Котаракът се обърнал и замятал опашката си, за да се освободи. През това време пиленцето избягало и се спасило.

Така доброто пак се слави, но примерът е друг.

Неделина Иванкова Иванова,
Родена на 26.05.1998г. в гр. Сливен.
Ученичка от VIв клас на ООУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

АГНЕ И ЛИСИЦА

Басня

Веднъж една изгладняла лисица съзряла малко агънце, което скитало само из гъстата гора. Решила тя да го измами, приближила се до него и с най-гальовен тон го заговорила:

- Ах, малко агънце, защо самичко си в гората? Къде са мама, баба, леля? Ами татко?

- Ти коя си? Аз не те познавам.

- Аз съм леля Лиса. Братовчедка съм на чичо Шаро.

- Да, наистина, приличате си малко.

- Ти май си се загубило, детенце. Да ти помогна ли сега?

- Да, лельо. Искам да намеря мама.

Повела Лиса глупчото в гъстака. Разказвала му разни случки, но стадото било все по-далеч. Когато стигнали лисичата бърлога, поканила Лисана агънцето вътре. Изтракала със зъби, облизала се сладко и чак тогаз разбрало то какво го чака. Започнало да блее, събудило гората, развикали се всички. Лисицата отворила вратата и пуснала тоз вресльо да си ходи. А горската хитрана гладна пак остана.

- Поуката каква е? - ще питат тука някои.
- На непознати не гостувай! С такива даже не общувай!

Кристиян Петков Драганов,
Роден на 10.03.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученик от VIа клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

ГЪЛЪБЪТ И МРАВКАТА

Басня
По Лафонтен

Доброто ще прославим, но примерът е друг.

Жаден гълъб каца над чист поток в гората. Навежда се да пие, ала отгоре пада малка мравка във водата. Държи се тя едва-едва, на косъм е да се удави. Гълъбът я вижда, подава стрък трева, а тя по него се катери, отива на брега.

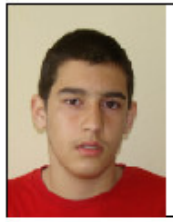
Горката мравка се спасява, но тъкмо да си тръгне, на оня бряг тя вижда опърпан парцаланко, грабнал дълга пушка. Стомахът му къркори: „Ох, сладка супа от гълъб с лук и чушки!" .

Но мравката тогава го жилва по крака. Изпуска дрипльото целта, а гълъбът отлита.

Поуката ли търсим пак? Не знаете каква е?

За малкото добро отвръща се с голямо.

Алек Вихъров Абас,
Роден на 01.01.1998г. в гр. София.
Ученик от VIв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за шести път.

ВЪЛКЪТ И ЛИСИЦАТА

Басня

Веднъж една лисица си вървяла през гората, но паднала в дълбока яма. Започнала да плаче с надежда някой да я чуе. Наблизо минал вълк и я видял. Смилил се той над нея. Подал й дълга пръчка, по нея Лиса се качила.

Ловци след време хванали вълка. Завързали го за дърво дебело. Задърпал се, но здравото въже не можел той да скъса. Край него минала онази Лиса. Пошушнала му хитрост да се престори на умрял. Така ловците отвързали въжето и в храстите захвърлили вълка. Спасил се той и хукнал към гората.

За малкото добро отвръща се с голямо.

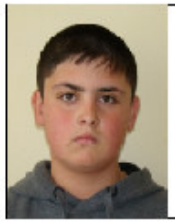
Мартин Михов Петков,
Роден на 19.06.1998г. в гр. Сливен.
Ученик от VIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

БОМБАРДИРОВКАТА НА МОСКВА
Из „Моята автобиография"

Веднъж през 1941 година, преди Втората световна война, аз бях замислил една шега с руснаците. Дълго се подготвях и накрая си направих самолет, приличащ на германски. Не знам как успях да го скрия от полицията, но това, ако може, да не им се казва, че иначе ще лежа на топло 100 години.

Най- накрая реших да подкарам моя „германски самолет" и потеглих от България за Русия. Пристигнах в Москва и започнах да „бомбардирам" града. Около 3 милиона души бяха окъпани, а на главите си имаха листчета с надпис "Загубеняк, хвана се!".

След това се измъкнах благополучно, но положението стана по- сериозно. Русия обяви война на Германия, а Германия я изпревари и я нападна. Сега в учебниците по история пише, че Германия напада без причина Русия, но това не е вярно. Причината бях аз. Реших преди да си отида от този свят да изчистя това недоразумение от световната история. И за други неясноти от световната история имам обяснение, но за тях ще ви разказвам друг път.

Георги Калоянов Георгиев,
Роден на 28.08.1998г. в гр. Стара Загора.
Ученик от VIб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ГЕОРГИ

Ти носиш име на светец,
в ден Богородичен роден.
Ти дете си сладко
на мама и на татко.
Къдрокосата глава
милва мама със ръка,
татко Коко е до нея
и ни гледа, и се смее:
„Расти, Георги, порасти,
на светеца Георги добрините продължи
и на дядо си мечтата -
смел воин ти стани!
Злото на земята победи!"

"Пролетно настроение" - Десислава Андонова

Десислава Георгиева Андонова,
Родена на 04.01.1999г. в гр. Сливен.
Ученичка от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за втори път.

ЗЕЛЕНИЯТ КАМЪК

Живеели някога един мелничар и неговата жена. Живеели в сговор, но си нямали рожба. Двамата много си мечтаели за това. Най- после жената родила едно хубаво здраво момченце. Нарекли го Орфей. Няколко години по- късно жената починала.

Мелничарят и синът му останали сами. Бащата решил, че няма да се справи сам с отглеждането на детето и се оженил повторно за друга. Тя била зла жена. Имала син, който приличал на нея, бил също толкова лош. Доведеният син все се сравнявал със заварения и във всичко искал да е по- добър.

Един ден Орфей решил да отиде на лов. Тръгнал из гората с пушка на гърба. Докато вървял, видял един зелен камък, който блестял. Орфей харесал камъка и го вдигнал да го разгледа. Изведнъж камъкът се превърнал в зелено човече с рогца. Човечето проговорило с човешки глас и казало, че ако го занесат на топло вкъщи и го нагостят с хляб и вода, ще се превърне в неземна красавица. Орфей взел камъка и се запътил към къщи. Когато стигнал до там, мащехата му не го пуснала да влезе. Той заобиколил къщата и влязъл през един прозорец. Стоплил човечето, нагостил го с хляб и вода и то наистина се превърнало в чудна красавица. Орфей от пръв поглед се влюбил в нея. След шест дни двамата вдигнали сватба.

Мащехата искала и синът й да се ожени. Пратила го на лов. Като вървял по горската пътека и той се натъкнал на зелен камък. Момъкът взел камъка в ръцете си и чудото отново се повторило. След като занесъл човечето вкъщи, момъкът бързал и го нахранил със сух хляб. За да преглътне сухия хляб, човечето получило чаша гореща вода. Горкото човече си попарило езика и се превърнало в зла и грозна жена. Доведеното момче нямало друг избор и се оженило за грозницата, но не било щастливо цял живот.

А синът на мелничаря имал две деца и живял щастливо със семейството си дълги години.

Ралица Стоянова Кръстева,
Родена на 15.06.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученичка от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ИМАЛО ЕДНО ВРЕМЕ...

Имало едно време един дядо и една баба. Те живеели в планината. Имали си само едно котенце и то им било толкова скъпо, че без него животът им бил пуст.

Един ден котенцето изчезнало. Дядото казал на бабата, че тръгва да го търси и докато не го намери, няма да се върне.

Тръгнал старецът. Вървял, вървял и всеки, когото срещнел, питал за котенцето, но никой не можел да му каже нищо. Когато започнало да се стъмнява, пред него се появила една стара жена и го посъветвала да отиде в Страната на котките и да се пребори със змея. Тогава ще намери своето коте. Подала старицата на дядото една кутия и заръчала да я отвори, когато стигне в Страната на котките, която се намирала през няколко планини и реки.

Така и направил дядото. Накрая се появила Страната на котките. Дядото бил много изморен и не бил в състояние да се пребори със змея, но се сетил за кутията, която му дала старата жена.Отворил я и от нея излязло едно малко момче със сабя в ръка. То се било три дни и три нощи със змея и накрая го победило.

Прегърнало дядото момчето и го попитало какво го води толкова далеч. Дядото му разказал как живял с бабата самотно и само котенцето било тяхната утеха. Разказал и колко много са страдали за него. Тогава момчето разказало на стареца как е било превърнато в коте от зла вещица и живяло дълги години с тях. Но един ден злата вещица минала покрай къщата на дядото, взела котето и казала, че може да се превърне отново в човек, само ако дядото се пребори със змея.

Дядото много се зарадвал, прегърнал момчето и го отвел вкъщи, където бабата ги чакала с нетърпение. Бабата видяла красивия момък и разбрала историята им. Много се зарадвала. Цялото семейство заживяло заедно дълго и щастливо

Иван Недялков Горанов,
Роден на 16.03.1999г. в гр. Стара Загора.
Ученик от Va клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

КОЛЕДНА ПРИКАЗКА

Беше зима. Пухкав сняг покриваше земята. Комините на къщите запушиха. Всички се прибираха на топло и очакваха Коледа. Само Ани си нямаше дом. Беше премръзнала от студ. Ръцете й трепереха, а по лицето й се стичаха сълзички, които замръзваха и се превръщаха в кристалчета.

- Мили Боже - прошепна тя - Искам Дядо Коледа да ми донесе топъл дом и добър приятел!

Неочаквано пред нея спря шейната на Дядо Коледа. Еленчето, което беше първо във впряга, й каза:

- Не плачи, мило дете! Дядо Коледа е вълшебник и ще ти помогне.

В този миг пред Ани се появи малка къщичка с едно кученце отпред. Ани се усмихна и благодари. Тя прегърна своя приятел и влезе в къщата си на топло.

Доника Жекова Желткова,
Родена на 17.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка в IVв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

ПОСЛЕДНИЯТ ЗВЪНЕЦ

Последният звънец удари,
понесе се в небето детски глъч.
Опразниха се класните ни стаи
в очакване да дойдем пак.

Ваканции, екскурзии, море и песни,
това ни чака в следващите дни,
игри и весели другари,
от ранна сутрин чак до мрак.

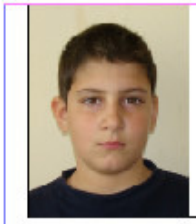
ОТНОВО НА УЧИЛИЩЕ

Изтърколи се лятото горещо,
отлитнаха и птиците на юг,
надвиснаха грозда узрели, тежки
и ето, есента е вече тук.

Нетърпеливи малчугани
изпълниха училищния двор
и ето, като птици долетяха,
с надежда в своя втори дом.

Училището като родна стряха,
ще ги прегърне, ще ги поведе,
какви ли светове ще им разкрие,
до колко ли планети ще ги отведе?

Людмил Вихъров Абас,
Роден на 04.09.2000г. в гр. София.
Ученик от IVв клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

В моето училище
има много деца,
учителите ни учат
на много неща.

Да пишем, да смятаме,
да знаем историята
на нашата страна
да бъдем умни и добри деца.

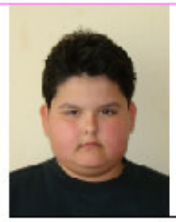
Илиян Станимиров Станев,
Роден на 10.06.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от IVб клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

УЧИЛИЩЕ ЛЮБИМО

Училище любимо,
за твоя ден рожден,
аз стих ти подарявам,
с признание от мен.

Пред мене ти отвори,
училищни врати
и пътя ми показа
към моите мечти.

Без тебе аз не мога,
но трябва да напусна,
трябва сам да продължа
дори и без мойта госпожа.

Росен Христов Христов,
Роден на 08.06.2000г. в гр. Стара Загора.
Ученик от IV б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за трети път.

УЧИЛИЩЕ

Училище мое любимо,
училище родно, привет!
Посрещаш ме в светлите стаи
и смело аз крача напред!

Във теб се научих да зная,
повярвах във себе си аз,
разбрах, че със труд се напредва
и леко, приятно е в час!

Учители имам аз много
и строги и мили са те.
От себе си всичко те дават
умни ний да растем.

Мартина Маринова Дойчинова,
Родена на 04.06.2000г. в гр. София.
Ученичка от IV б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за четвърти път.

ПРИЯТЕЛСТВОТО

Приятелството каква прекрасна дума. Приятелството е едно от най хубавите неща, които могат да ни се случат. То се печели, а не се купува, но невинаги човек може да спечели приятели. С приятели споделяш тъжни, весели и щастливи чувства. Не трябва да правим грешки и да търсим нови приятели, защото можем да загубим старите и верни приятели. Когато имаш приятел, не се страхуваш, че няма да има с кого да споделяш. Приятелството ни кара да се чувстваме значими и потребни. Да имаш приятели е истинско богатство.

Пенка Стефанова Маринова,
Родена на 05.04.2000г. в гр. Сливен.
Ученичка от IV б клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

КАКВО Е ЗА МЕН ПРИЯТЕЛСТВОТО?

За да живее пълноценно човек, той не може да живее без приятели. Ежедневно ние се срещаме с много хора, някои от които са наши роднини, познати и приятели. Съдбата ни събира с едни и ни разделя с други. Някои стават най- важни за нас завинаги, а други забравяме и пропускаме през живота си за кратко.

Ние не можем да избираме родните и семейството си, не избираме и хората, с които се налага да общуваме в определена част от живота си, но сами избираме приятелите си. Всеки от нас сам преценява на кого може да има доверие и кого да допусне до себе си.

Приятелят е този, който те разбира, дори този, на когото си готов да повериш собствения си живот, който винаги е там, когато ти е необходим, който ти дава съвет или просто те слуша, за да те посъветва. Приятелят не очаква награда, за да ти помогне. Той много добре те познава и те приема такъв, какъвто си. Приятелят истински се радва на твоите успехи и никога не ти завижда. Само истинският приятел може да прощава вините ти, но и да ти казва истината в очите .

Стелиян Неделчев Урумов,
Роден на 26.09.2000г. в гр. Сливен.
Ученик от IV в клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

ЗИМА

Зимата е един от четирите сезона на годината, заедно с пролетта, лятото и есента.

Тя е красив сезон. Има много сняг по градините, по улиците, по дърветата. Много е красиво!

Нощем бурята фучи и аз чувам как сърдитият и наежен вятър вие в прозореца ми.

При ниски температури ледената мъгла образува върху стъклата ледени кристали, наподобяващи чудновати фигури.

През този сезон повечето растения, а и някои животни, са в период на покой, защото температурите са много ниски.

Зимата е сезонът на най- късия ден и най- ниските температури.

Обичам зимата, защото ме свързва с красиви спомени. С моите приятели отиваме на пързалката. Със зачервени бузи играем до насита! Правим красиви снежни човеци и снежни топки, пързаляме се с шейните.

Готвим се за идването на Коледа и Нова година, за сурваканото. От ранни зори моята баба ми подготвя сурвакницата с пуканки, кравайчета и ръчно изработени украшения. Сурвакаме с моя братовчед Петко наши роднини и близки за здраве. Това е един прекрасен български обичай, който ще пазя завинаги. Обичам зимата, защото тя ме свързва с добри хора, добри чувства, добро настроение.

Неделин Желев Азманов,
Роден на 18.08.2000г. в гр. Стара Загора.
Ученик от IV в клас на СОУ "Неофит Рилски".
В алманаха публикува за първи път.

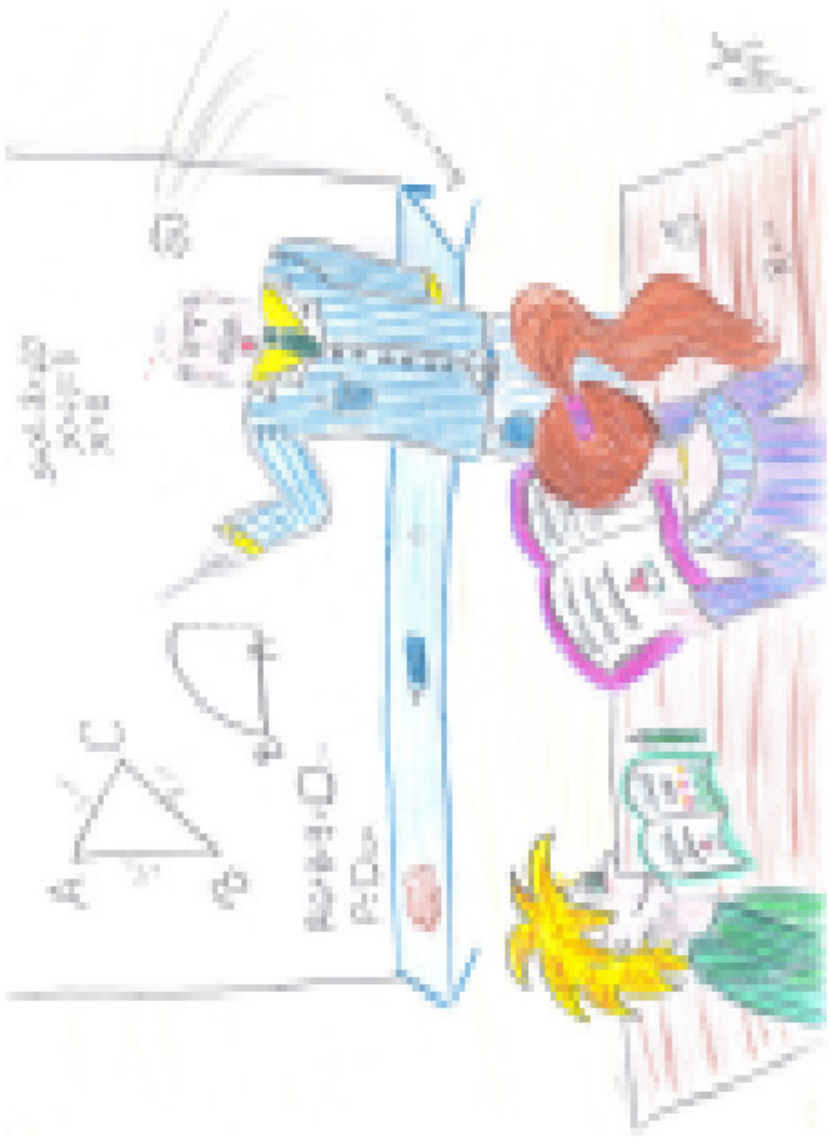
БЯЛА ЗИМА

С последните прелетни птици си отиде и есента. Зимата дойде. Дебел, пухкав сняг се сипе по покривите на къщите, дворовете и дърветата.

Най- щастливи сме ние, децата. Всяка сутрин тишината се нарушава от лай на кучета и песни на петли. След закуска всяко дете грабва шейната и бяга на пързалката. От сутрин до вечер се чува глъчка на много деца. Привечер всяко дете се прибира със зачервени бузки и бързо се приготвя за сън, за да събира сили за утрешната пързалка.

Неописуемо красива и щастлива е зимата!

"Моят непослушен клас" - Десислава Андонова

Ганка Стефанова Христова,
Родена на 24.05.1992 г. в гр. Сливен.
Ученичка в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
Участва в алманаха с превод от френски език за трети път.

ПЪРВОАПРИЛСКИ ШАРАН

На първи април всички деца във Франция изрязват десетки хартиени рибки и ги закрепват с карфици по гърбовете на хората много лекичко, разбира се, за да не усетят жертвите шегата.

И често се случва някой господин да се разхожда цял ден без да знае, че има на гърба си първоаприлски шаран. На първи април всичко е позволено. Но защо рибки? Защото в началото на април слънцето напуска зодиакалния знак Риби. Някога годината започвала на първи април и на този ден се празнувала Нова година, тогава се правели подаръци на близки и приятели. Но през 1564 г. крал Шарл IX решил да премести началото на годината от 1 април на 1 януари. Традиционните подаръци също сменили датата. Но някои хора , за да се пошегуват, продължили да правят подаръци на 1 април. И традицията се запазила до наши дни. Някои от тези шеги и забавни подаръци останали популярни .

Ботрю, поет и член на Френската академия (XVII в.), бил прочут с шеговития си нрав. Един ден кралица Ана Австрийска му казала, че иска да се запознае с жена му. Поетът обещал да и я представи на 1-ви април.

- Но - казал той - трябва да предупредя Ваше Величество, че жена ми е глуха.

- Няма значение - отговорила кралицата - ще говоря високо.

Поетът се прибрал у дома и съобщил новината на жена си. Той й препоръчал да повиши глас, „понеже, казал той, Нейно величество е малко глуха."

На първи април поетът представил жена си на кралицата. Кралицата я приела, крещейки с всички сили. Госпожа Ботрю й отговаряла по същия начин. Всяка от тях гледала другата със съжаление. А целият двор се забавлявал, без да го показва, тъй като никой нямал смелостта да каже истината на двете жертви.

През XIX век са най-веселите първоаприлски шеги. Например, един мъж слага униформена шапка и се отправя към голям булевард. Там той изважда метър и започва да мери ширината на платното. Един полицай

спира колите, смятайки го за служебно лице. Тълпата расте. Пристигат други полицаи, за да въведат ред. Със сериозно изражение мъжът продължава да мери. Колите остават неподвижни. Говори се за катастрофа и пътуващите слизат да видят какво се е случило. Накрая тайнственият служител сгъва метъра, поздравява тълпата с думите „Честит първи април !" и изчезва. Никой не мисли да се сърди.

Вестниците също са в услуга на шегата. Известна в историята останала шегата, която направил един столичен вестник през 1846 г., публикувайки на 31 март с. г. съобщението, че на следващия ден ще бъде открито най-голямото изложение за века на магарета. Когато се събрали цели тълпи любопитни , си дали сметка, но малко късно, че магаретата....били самите те!

Нели Стефанова Костадинова,
Родена на 04.02.1992г. в гр. Сливен.
Ученичка в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
Участва в алманаха с превод от френски език за трети път.

САМОТА

Известният френски скулптор Огюст Роден /1840-1917/ току-що бил завършил серия от статуи, изобразяващи девет жени.

-- Как ще ги наречете? - го попитал един изкуствовед.- Ето, аз ви предлагам заглавие:" Деветте музи".

Роден приел.

Няколко дни по-късно един американец посетил ателието на скулптора и купил две от неговите статуи. Отново трябвало да се търси заглавие. Роден помолил за съвет изкуствоведа, който веднага отговорил:

-- Много просто. Наречете вашата група „ Седемте основни гряха".

Минали няколко дни, ново посещение на американеца, нова покупка на още две статуи и Роден отново поискал съвет.

- Наречете ги „Петте сетива"- отговорил другият.

Друг американец купил още една статуя. Роден отново се обърнал към приятеля си.

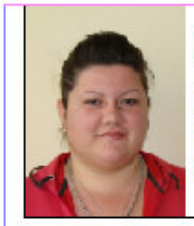
- Това са „Четирите сезона".

Малко по-късно още една статуя била купена от трети американец.

- Няма проблем! Сега това са „Трите грации"-казал изкуствоведът.

Но съвсем скоро две от трите грации били продадени.

Тогава Роден, без да иска повече съвет, гравирал върху основата на последната статуя „Самота".

Илияна Данчева Иванова,
Родена на 01.03.1991г. в гр. Сливен.
Ученичка в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
Участва в алманаха с превод от френски език за трети път.

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО МИНАВАШЕ ПРЕЗ СТЕНИ

Имаше в Монмартр човек на име Дютийол, който притежаваше дарбата да преминава през стени без да се затруднява. Той имаше желание да се усъвършенства и да надмине себе си.

Първият обир стана в една парижка банка.След като мина през стените, Дютийол проникна в няколко сейфа, напълни джобовете си с банкноти и се оттегли. Всяка нощ се изявяваше с нов подвиг.

Но веднъж, изненадан в една бижутерия, бе задържан от полицията. На другия ден пазачите в затвора откриха,че затворникът е забил гвоздей в стената и закачил на него златния часовник на директора на затвора.Как тази вещ бе попаднала в ръцете на Дютийол?! Часовникът бе върнат на собственика му,а на другия ден бе намерен до възглавницата на затворника с първи том на „Тримата мускетари", взета от библиотеката на директора. Пазачите се оплакваха от ритници с необясним произход. Една сутрин, влизайки в канцеларията си, директорът намери на масата следното писмо:

„Господин Директор,имам честта да Ви информирам,че току-що прочетох втория том на „Тримата мускетари" и че смятам да избягам тази нощ между 11.25 и 11.35ч. Моля Ви, г-н Директор , да приемете моите дълбоки почитания. Дютийол"

Въпреки стриктното наблюдение, на което беше обект същата нощ, Дютийол избяга в 11.30ч. Три дни по-късно бе арестуван докато пиеше бяло вино с приятели в едно кафене.

Върнат в затвора и заключен с три резета, той се измъкна още същата вечер и отиде да спи в апартамента на директора. Към 9 часа на другата сутрин позвъни на прислужницата за закуска и без съпротива бе арестуван в леглото от вдигнатите по тревога пазачи. Възмутен, директорът сложи стража пред вратата на килията му и го остави само на сух хляб. Към обяд затворникът избяга и обядва в съседния ресторант. След като си изпи кафето,той телефонира на директора.

- Ало, господин Директор, забравих да взема портфейла Ви, така че се намирам в затруднение в ресторанта. Ще бъдете ли така добър да изпратите някой да уреди сметката?

Директорът дотича лично и побесня. Започна да заплашва и да ругае. Засегнат на чест, следващата нощ Дютийол избяга.

Марсел ЕМЕ

Гефана Ангелова Сашева ,
Родена на 26.04.1993г. в гр. Сливен.
Ученичка в XII клас на СОУ "Неофит Рилски".
Участва в алманаха с превод от френски език за трети път.

ЗАТВОРНИКЪТ ОТ МОНАКО

През последните години стана много сериозен и съвсем необичаен за областта инцидент. Стана убийство. Един мъж в състояние на силен гняв, уби жена си. Уби я без причина! Върховният съд се събра, за да разгледа случая (никога не бе имало убийство) и клетникът бе осъден на смърт.

Тогава възникна проблем . В областта нямаше нито палач, нито гилотина. Принцът започна преговори с френското правителство за даване под наем на палач и инструментариум..

Получена бе фактура, възлизаща на 16000 франка. Разбира се, убиецът не струваше толкова. Тогава принцът призова отново Върховния съд. Дълго спориха, без да стигнат до разумно решение. Накрая председателят предложи да заменят смъртното наказание с доживотен затвор и мярката бе приета.

Но нямаше и затвор. Построиха, назначиха и пазач. В продължение на шест месеца всичко вървеше добре. Принцът обаче държеше на икономиите и си даваше сметка и за най-малките разходи. Представиха му сметката по издръжката на затвора, затворника и пазача. Принцът поиска да се отмени длъжността пазач. Затворникът, останал сам, нямаше да пропусне да избяга.

Един помощник в кухнята носеше сутрин и вечер храна на затворника, който обаче не направи никакъв опит да си върне свободата. Впрочем тъй като един ден забравиха да му занесат дажбата, той спокойно отиде да си я търси и оттогава доби навика да ходи в двореца в часовете за храна и да яде с прислужниците, с които се сприятели.

След като обядваше, правеше разходка чак до Монте Карло. Влизаше понякога в казиното и рискуваше пет франка на зеления килим. Когато печелеше, си позволяваше хубав обяд в някой реномиран ресторант, после се прибираше в затвора и грижливо заключваше вратата отвътре.

За съдиите положението ставаше неловко. Съдът проведе ново заседание и взе решение да предложи на престъпника да напусне Монако. Когато го уведомиха за това решение, той отговори просто: "'Намирам ви за забавни. И какво ще стане с мен? Нямам вече семейство. Какво искате да правя? Бях осъден на смърт, не ме екзекутирахте, нищо не казах. После бях осъден на доживотен затвор и предаден в ръцете на пазач. Отнехте ми пазача, пак нищо не казах. Сега искате да ме изгоните! А, не! Аз съм затворник, ваш затворник, съден и осъден от вас. Аз си изтърпявам честно наказанието. Оставам тук!"

Върховният съд бе изумен. Принцът се ядоса ужасно и заповяда да се вземат мерки. Взето бе решение да предложат на затворника пенсия от шестстотин франка, за да отиде да живее в чужбина. Той прие, нае едно заградено местенце на пет минути от Монако и сега спокойно си живее живота.

Ги дьо Мопасан

УВАЖАЕМИ НАШИ ЧИТАТЕЛИ,

СКЪПИ ПРИЯТЕЛИ,

Благодарим ви, че разлистихте страниците на юбилейния алманах, съдържащ текстове, написани от бивши и настоящи ученици на СОУ "Неофит Рилски".

Седмият брой, както и всички предхождащи го, е създаден с много любов и уважение към таланта на младите автори, представили своите съчинения, стихотворения, рисунки и басни на съставителите на алманаха, за да покажат, че в училище със 175-годишна история учат млади творци, за които словото е не само начин за изява, а и възможност да споделят мислите и чувствата, които ги вълнуват.

Най-сърдечно благодарим на всички автори, участвали в алманаха, на техните преподаватели, подали им ръка в трудното поприще на словесното изкуство, на всички учители, помогнали с труда и знанията си в издаването на този брой:

Начални учители:
Христина Димитрова,
Росица Иванова,
Цветана Христанова

Учители по български език и литература:
Румяна Методиева,
Сийка Василева,
Данивела Георгиева,
Снежана Димитрова

Павлина Чучулигова - учител по информационни технологии,

Стоян Димитров - ПДАСВ - учител по ИИ,

Веселина Косева - учител по френски език,

Таня Кунева - учител по английски език,

Галина Балканска - редактор, учител по български език и литература,
инж.Христо Витанов - предпечатна подготовка

От съставителите